

mişti. Ancak Sultan Vele'd'in bu kararı ölümünden sonra gerçekleşti. Ârif Çelebi babasının bu isteğini yerine getirmek üzere 1316'da yola çıktı. İç ve Doğu Anadolu şehirlerinde (Kayseri, Sivas, Bayburt) sekiz dokuz aylık bir süre geçirdikten sonra 8 Zilhicce 716'da (21 Şubat 1317) Sultâniye'ye vardı. Sultâniye'de bir yıl veya biraz daha fazla bir süre kaldı ve semâ törenini buraya ilk defa o götürmüş oldu. Sultâniye'den Konya'ya hangi tarihte döndüğü belli değildir. 719 yılı Zilkade ayının son cumasında (11 Ocak 1320) Aksaray'dan Konya'ya döndüğünde hastalandı. Yirmi beş gün hasta yatıktan sonra 24 Zilhicce 719'da (5 Şubat 1320) vefat etti.

Mevleviyye tarikatının yayılmasında büyük rolü olan Ârif Çelebi, gençliğinden itibaren daha çok dedesinin itibarına dayanan büyüklük ruhu ile Mevlevîler'e karşı olanlarla sert bir şekilde mücadele etmekten çekinmedi. Ne var ki onun bu tutumu karşısındakilere korku vermiş ve gittiği her yerde bazı olaylara yol açmıştır. Ârif Çelebi ancak babasının ısrarları karşısında evlenmeye razı olmuş, sonunda adını bilmediğimiz bir hanımla evlenmiş, bu hanımdan Emîr Âdil ve Emîr Âbid çelebiler doğmuştur.

Ârif Çelebi'nin seyahat tutkusu bir yandan Mevlevîliğin Anadolu ve Batı İran'da yayılmasına yardım etmiş, öte yandan *Menâkıbü'l-Ârifîn*'in sekizinci bölümünü ona ayıran müridi Ahmed Eflâkî'nin dolaylı olarak bu bölgelerin tarihî, dinî ve sosyal hayatı hakkında bilgi vermesine vesile olmuştur. Nitekim bu vesile ile Batı Anadolu'da Menteşe Beyliği (Milas, Çine vb.), Afyonkarahisar, Lâdik (Denizli), Eğirdir ve Tavas; Güney Anadolu'da Antakya, Alanya; İç Anadolu'da Akşehir, Amasya, Akdağmadeni (Amasya Madeni), Tokat, Kayseri, Sivas; Doğu Anadolu'da Erzurum, Bayburt ve Ahlat gibi şehirler, Germiyanlılar, Sâhib Ataoğulları ve bunların yöneticilerine dair az da olsa önemli bilgiler elde edilebilmektedir.

Orta derecede bir şair olan Ârif Çelebi, dedesininkilere nazîre olarak yazdığı tasavvufî rubâî ve gazelleriyle tanınır. Rubâîlerini *Ulu Ârif Çelebi'nin Rubailer* adıyla neşreden (İstanbul 1949) Feridun Nafiz Uzluk'un verdiği bilgilere göre Ârif Çelebi'nin Farsça bir divanı vardır. Millet Kütüphanesi'nde bulunan (Pertev Paşa, nr. 157) *Menâkıbü'l-Ârifîn* nüshasında bir mersiye ile seksen iki gazel ve rubâîsi yer almaktadır (vr. 176^a-217^a).

BİBLİYOGRAFYA :

Ulu Ârif Çelebi'nin Rubailer (trc. Feridun Nafiz Uzluk), İstanbul 1949; Feridun-i Sipehsâlâr, *Risâle-i Sipehsâlâr* (nşr. Saîd Nefîsî), Tahran 1325 hş., s. 151-153; a.mlf., *Terceme-i Risâle-i Sipehsâlâr be Menâkıb-ı Hüdâvendigâr* (trc. Midhat Baharî), İstanbul 1331, s. 205-206; Eflâkî, *Menâkıbü'l-Ârifîn* (nşr. Tahsin Yazıcı), Ankara 1980, II, 825-974; Abdülbâki Gölpınarlı, *Mevlânâ'dan Sonra Mevlevîlik*, İstanbul 1953, s. 65-95; a.mlf., *Kataloğ*, II, 211; III, 21 vd.; H. Ritter, "Philologika XI", *Isl*, XXVI (1942), s. 127; J. T. P. de Bruijn, "Ârif Çelebi", *El² Suppl.* (İng.), s. 83.

TAHSİN YAZICI

ÂRİF EFENDİ, Arapzâde

(bk. ARAPZÂDE MEHMED ÂRİF EFENDİ).

ÂRİF EFENDİ, Filibeli

(1830-1909)

Sülüs ve nesih yazılarıyla tanınmış Osmanlı hattatı.

Ahmed Ârif Efendi Filibe'de doğdu. "Emîr şeyhleri" denilen bir aileye mensuptur. Rumeli'de yetişen hattatların önde gelen isimlerinden olup Hacı Ârif Efendi diye de bilinmektedir. İlk tahsilinden sonra medreseye girdi. Bu arada güzel yazıya da merakı bulunduğundan Filibe Yürüyüş Camii hatibi İsmâil Efendi'ye devam ederek ondan *meşk** alıp mezun oldu. 1877-1878 Osmanlı - Rus Harbi'nde (93 Harbi) Filibe'yi terkedip İstanbul'a geldi. Geçimini temin maksadı ile Saraçhanebaşı'nda bir bakkal dükkânı açtı. İleri denebilecek yaşına rağmen, güzel yazıya olan iştiağı ve kabiliyeti sebebiyle, bir fırsatını bularak İstanbul'da zamanının tanınmış üstadı Mehmed Şevki Efendi'den *meşke* başladı ve onun

takdirini kazandı. Bir *hilye** yazarak bununla hocasından tekrar icâzetnâme aldı. 1301 (1883) tarihli bu *hilye* halen Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'ndedir (Güzel Yazılar, nr. 335).

Hattatlar arasında açılan imtihanı kazanarak Nuruosmaniye Camii Vakfı hat muallimliğine getirildikten sonra bakallığı bırakarak salı günleri Nuruosmaniye'de, cuma günleri de Saraçhanebaşı'ndaki evinde sülüs-nesih hat dersleri verdi. Son zamanlarında felç oldu ve 19 Eylül 1909'da vefat etti. Mezarı Edirnekapı'dadır.

Şevki Efendi'nin en seçkin talebesi olan Ârif Efendi, daha çok sülüs ve nesih yazıda tanınmıştır. Sayısız *meşk*, kîta, murakka', *hilye*, *evrâd-ı şerif*, *delâilü'l-hayrat* ve *levha* yazmış, celf yazı ile fazla uğraşmamıştır. Ancak Şehzadebaşı Camii'nin Vefa kapısı üzerine yazdığı celf besmele çok meşhurdur. Çok süratli yazı yazdığı bilinmektedir. Yazılarının çoğuna "tilmîz-i Şevki" şeklinde imza atarak hocasına olan hürmet ve bağlılığını göstermiştir. Yetiştirdiği pek çok talebe arasında Aziz Efendi (Rifâî), Elmalılı Küçük Hamdi ve Necmettin Okyay ilk hatırlanacak olanlardır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnülemin, *Son Hattatlar*, s. 54; M. Uğur Derman, *Hattat Hacı Arifler*, İstanbul 1965, s. 4; Eşref Edip, "Ârif", *İTA*, I, 491-495; "Ârif", *TA*, III, 309; R. Ekrem Koçu, "Ârif Efendi", *İst.A*, II, 993-995.

M. UĞUR DERMAN

ÂRİF EFENDİ, Kethüdâzâde

(bk. KETHÜDÂZÂDE ÂRİF EFENDİ).

Filibeli Ârif Efendi'nin sülüs-nesih kitabı (İÜ Ktp., İbnülemin, nr. 285-752)